

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«Μαντάμ Σουσου»

Αν αφήσουμε τα οικονομικά βάρη, τα άγχη, τα ρίσκα κ.τ.λ., είναι πολυτέλεια να κάνει ένας σκηνοθέτης δικές του επιλογές για παραγωγές επίσης δικές του. Ο Ανδρέας Αραούζος ανεβάζει μόνο τα έργα που αγαπά. Και που ήθελε να ανεβάσει από παλιά. Άλλος κοινός παρανομαστής μεταξύ των επιλογών-παραγωγών του δεν υπάρχει, εξ ου και η ποικιλία υφών και ειδών. Η παράσταση «Μαντάμ Σουσου» είναι ποτισμένη με τη βαθιά συμπάθεια του σκηνοθέτη, ο οποίος εμπιστεύεται απόλυτα το κείμενο του Δημήτρη Ψαθά, το παρουσιάζει σε όλη του την πληρότητα και δεν θεωρεί ότι τα σατιρικά και τα κωμικά του αρώματα έχουν αδυνατίσει από τον χρόνο. Οπότε η περιγραφή του σκηνοθετικού τρόπου μάλλον μπορεί να δοθεί με τις λέξεις «σεβασμός, φροντίδα, μέτρο, οργάνωση».

Η Μαντάμ Σουσου ως κοινωνικό ψυχογραφικό πορτρέτο και ως σατιρισμένος τύπος έχει βγει έξω από τα πλαίσια του λογοτεχνικού και θεατρικού έργου, έχει γίνει έκφραση, χαρακτηρισμός, περσόνα. Όμως η Άννα Γιαγκιώζη δεν παίζει την κλισέ ιδέα για την ηρωίδα της, αλλά την πλάθει από το γλωσσικό χιούμορ και την ψυχολογική ακρίβεια που βρίσκει στο κείμενο. Η μορφή που δημιουργεί έχει εύρος, έχει σατιρική μεγέθυνση, αλλά και ανθρώπινη διάσταση. Η ηθοποιός είναι εξίσου καλή στις ψηλές, κωμικές νότες, αλλά και στις χαμηλές, συγκινησιακές. Το ντουέτο της με τον Στέλιο Ανδρονίκου είναι απολαυστικό, οι δύο ηθοποιοί σαν να βλέπουν τους δύο τους ρόλους με τα μάτια ό ένας του άλλου, η τρελή Σουσου είναι ιδωμένη με τη συγχωρούσα ματιά του Παναγιωτάκη και ο λαϊκότετος ψαροπώλης από τον Βούθουλα με τη συγκαταβατική συμπάθεια της Σουσούς. Οι κοινές τους σκηνές είναι οι καλύτερες στην παράσταση, κι αν το ταλέντο της Γιαγκιώζη είναι δεδομένο (μόνο το «Δυο γυναίκες χορεύουν» να θυμηθούμε και να απορήσουμε γιατί όχι και Λωξάντρα), ο Ανδρονίκου ήταν έκπληξη. Ο Αραούζος μεγεθύνει τους δύο πρωταγωνιστές και σμικραίνει τις άλλες φιγούρες του έργου, μετατρέποντας τους «κοσμικούς» του Κολωνακίου και τους υπηρέτες σε κωμικές δισδιάστατες φιγούρες. Στο καλά οργανωμένο σύνολο ξεχωρίζουν η Μαρίνα Βρόντη, η Χριστίνα Κωνσταντίνου, ο Νεκτάριος Θεοδώρου. Τα κοστούμια της Ρέας Ολυμπίου σχολιάζουν και χαρακτηρίζουν. Τα σκηνικά του Γιώργου Γιάννου είναι ακριβώς «όσα χρειάζονται» για να υπογραμμιστούν οι αντιθέσεις μεταξύ Βούθουλα και Κολωνακίου.